

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. M. K.**, so sídlom v K., zastúpeného JUDr. V. K., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v K., proti žalovanej **1/ MUDr. E. K.**, bývajúcej v K., **2/ Mgr. L. B.**, bývajúcej v K., **3/ K. J. B.**, bývajúcej v B., **4/ Z. B.**, bývajúcej v B., žalované **3/ a 4/** zastúpené JUDr. M. P., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., K., **o zaplatenie 20 475,40 € (616 842,-- Sk)**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 17 C 446/1993, o dovolaní žalovaných **3/ a 4/** proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2009, sp.zn. 4 Co 40/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2009 sp. zn. 4 Co 40/2008 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 7. júna 2005, č.k. 17 C 446/1993–302 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 616 842,-- Sk proti žalovaným 1/ až 4/ z dôvodu plnenia zo zmluvy o nájme, a to konkrétne udržiavacích nákladov investičného charakteru, ktorými sa zvyšuje trvalo hodnota prenajatých nehnuteľností. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania na účet ich právnych zástupcov do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že uplatnená pohľadávka žalobcu je v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčaná. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. augusta 2006 sp. zn. 4Co 28612005–348 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho

nepreskúmateľnosti.

Okresný súd Košice II rozsudkom z 28. septembra 2007, č.k. 17 C 446/1993- 405 (v poradí druhým) žalobu v časti o zaplatenie 205 614,-- Sk zamietol; zvyšnú časť uplatneného nároku považoval čo do základu za opodstatnenú a túto vylúčil na samostatné konanie. Mal preukázané, že Dohodou o užívaní objektu domu z 30. decembra 1979 uzatvorenou medzi právnym predchodcom žalobcu a právnymi predchodcami žalovaných vznikol právny vzťah, ktorý sa v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov od 1. mája 1990 pretransformoval na nájom nehnuteľností. Žalovaná 1/ (v zastúpení) uzavrela 25. septembra 1991 ďalšiu zmluvu o nájme nebytových priestorov, ktorú 24. januára 1992 vypovedala v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Nájom nebytových priestorov na základe tejto výpovede sa mal ukončiť uplynutím 3-mesačnej výpovednej doby, ktorá začala plynúť od prvého dňa mesiaca, nasledujúceho po doručení výpovede, t.j. k 30. aprílu 1992. Nájomnú zmluvu z 25. septembra 1991 považoval za neplatnú a vo vzťahu k pretransformovanej dohode o užívaní predmetných priestorov z 30. decembra 1979 za právne neúčinnú. K tomuto záveru dospel na základe obsahového výkladu výpovede, z ktorého uzavrel, že žalovaná vypovedala zmluvu z 25. septembra 1991 a nájomný pomer sa mal ukončiť k 30. aprílu 1992. Na túto výpoveď neprihliadol tiež z dôvodu, že nebola daná všetkými prenajímateľmi (žalovanými 1/ až 4/). Uviedol, že výpoveď má znaky absolútne neplatného právneho úkonu, pretože k nej nebol daný súhlas príslušného orgánu (národného výboru). Na základe uvedených zistení právne vyhodnotil, že nájomná zmluva pretransformovaná z dohody o užívaní nehnuteľností z 30. decembra 1979 bola platná aj po uplynutí výpovednej doby, teda po 30. apríli 1992. Na podklade správania žalobcu (uvoľnenie nehnuteľnosti) a výpovede žalovanej ustálil, že vypratáním nehnuteľnosti v období júla až augusta 1992 došlo k dohode o ukončení nájmu. Dospel k záveru, že nájomný pomer, ktorý vznikol 30. decembra 1979 zanikol v júli až auguste 1992. Z ďalších listinných dôkazov mal za preukázané, že žalobca počas trvania nájmu prenajatú nehnuteľnosť rekonštruoval, vykonával práce udržiavacieho a investičného charakteru, bežné opravy a úpravy, hoci žalovaná 1/ nesúhlasila s uvedeným rozsahom, kvalitou vykonaných prác a spochybňovala aj ich dôvodnosť z dôvodu neudelenia súhlasu správcom Dr. K.. Z článku 5 dohody o užívaní objektu domu z 30. decembra 1979 vyplynulo právo žalobcu prevádzať také opravy a stavebné úpravy, ktorými sa vylepšuje terajší stav pre plnenie jeho úloh len na vlastné náklady bez zmeny podstaty objektu. Drobné opravy a

obvyklé udržiavacie náklady súvisiace s užívaním priestorov mal povinnosť uhradiť žalobca. Užívacie náklady investičného charakteru, ktorými sa trvalo zvyšuje hodnota domu, mohol užívateľ (žalobca) realizovať na základe predchádzajúceho súhlasu správcu domu a príslušného stavebného úradu s povinnosťou umožniť včasnú kontrolu faktúr za tieto stavebné práce pre správcu domu. Medzi účastníkmi, resp. ich právnymi predchodcami došlo pri uzatváraní zmluvy k dohode pre použitie sadzby podľa § 3 ods. 2 vyhlášky č. 98/1967 Zb. v dolnej tretine za predpokladu, že udržiavacie náklady trvalého investičného charakteru budú hradené v polovičnom pomere na ťarchu účtu nájomného domu a v polovičnom pomere na ťarchu žalobcu. Prejednávaný spor posúdil v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného do 31. decembra 1992 a zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Na základe skutočnosti, že nájomný vzťah zanikol dohodou približne v polovici predpokladaného času užívania, nepriznal žalobcovi sumu 205 614,-- Sk, ktorá predstavovala alikvotnú čiastku pri predpokladanom 25-ročnom užívaní predmetných priestorov, pretože z obsahu dohody žalobcovi takéto právo nevyplývalo. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k ukončeniu nájmu došlo v júli až auguste r. 1992, teda žalobca mal možnosť po ukončení nájmu sa domáhať úhrady nákladov, na ktoré sa prenajímateľ v nájomnej zmluve zaviazal. Z uvedeného ustálil, že žalobca si mohol uplatniť žalobou 50 % investičných nákladov po ukončení nájmu, teda v júli alebo auguste 1992. Keďže žalobca podal žalobu 14. júla 1992, nemohol súd prihliadať na vznesenú námietku premlčania, nárok žalobcu, čo do základu považoval za opodstatnený, o ktorom rozhodol medzitýmnym rozsudkom. Na samostatné konanie vylúčil určenie jeho výšky, a to s prihliadnutím na vznesené námietky žalovaných v 1/ až 4/, čo sa týka kvality vykonaných prác, množstva vykonaných prác a posúdenia, ktoré z vykonaných prác boli práce investičného charakteru a ktoré slúžili na vylepšenie terajšieho stavu pre plnenie úloh organizácie. Posúdil, že za týmto účelom bude potrebné nariadiť aj znalecké dokazovanie. S poukazom na takto zistený skutkový stav nerozhodoval o náhrade trov konania.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. apríla 2009 sp. zn. 4 Co 40/2008 odmietol odvolanie žalovaných 1/ až 4/ proti rozsudku, t.j. smerujúce proti výroku rozsudku, v ktorej súd prvého stupňa zvyšnú časť uplatneného nároku považoval čo do základu za opodstatnenú ako aj proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie. Vychádzal z toho, že pokiaľ súd prvého stupňa časť uplatneného nároku uznal do základu za opodstatnenú a zároveň ju vylúčil na samostatné konanie, je nepochybné, že ide

o odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je možné preskúmať v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odvolacím súdom, pretože ide o rozhodnutie, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Mal za to, že súd prvého stupňa mohol rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, ale ak to neurobil a považoval uplatnený nárok za opodstatnený a vylúčil ho na samostatné konanie, bude to predmetom ďalšieho konania. Zdôraznil, že tento výrok nebolo možné napadnúť odvolaním, pretože jednoznačne nedošlo k ujme na procesných právach žalovaných, vo veci sa bude ďalej konať, pokiaľ ide o zvyšnú časť uplatneného nároku a všetky odvolacie námietky, ktoré boli dávané do veci samej, budú predmetom ďalšieho konania a v prípade neúspešnosti uplatneného nároku predmetom odvolacieho konania.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalované 3/ a 4/. Navrhli, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedli, že odvolací súd považoval odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa o oprávnenosti základu nároku a jeho vylúčení na samostatné konanie za uznesenie, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, čím žalovaným odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože vo vylúčenom konaní by sa neprihliadalo na vznesené odvolacie námietky k základu nároku.

Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu a navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpené advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, preto (odhliadnuc od prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. – k tomu viď ďalej) pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia

návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V preskúmvanej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto dovolanie proti nemu v zmysle týchto ustanovení nie je procesne prípustné.

Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľky netvrdili, že by konanie bolo postihnuté vadou konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a vada tejto povahy ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; namietali však, že konanie trpí vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože odvolací súd nesprávne odmietol ich odvolanie smerujúce proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým vyslovil, že „zvyšnú časť uplatneného nároku považuje, čo do základu

za opodstatnenú a vylučuje na samostatné konanie“, napriek tomu, že pre uvedený postup neboli splnené zákonné podmienky, čím došlo k odňatiu možnosti žalovaných konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd odmietne podanie (návrh na začatie konania, odvolanie a podobne), hoci zákonné podmienky pre tento postup nie sú dané.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Pod spravodlivým súdnym procesom

(fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní (II. ÚS 383/06).

Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov je žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., v zmysle ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania, priebeh dokazovania, konanie o riadnych i mimoriadnych opravných prostriedkoch.

So zreteľom na žalovanými 3/ a 4/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril v akom rozsahu napadli žalované rozsudok súdu prvého stupňa, akú povahu mali výroky rozsudku súdu napadnuté odvolaním žalovaných a či proti nim zákon pripúšťa riadny opravný prostriedok – odvolanie.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalované 3/ a 4/ odvolaním napadli druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté, že zvyšná časť uplatneného nároku je opodstatnená a túto súd vylučuje na samostatné konanie (č.l. 411–417 spisu).

V zmysle ustanovenia § 152 ods. 1 O.s.p. rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Zákon ustanovuje, kedy súd rozhoduje vo veci samej uznesením.

V zmysle ustanovenia § 152 ods. 2 O.s.p. rozsudkom má sa rozhodnúť o celej prejednáwanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe.

Ustanovenie § 152 O.s.p. z hľadiska rozsahu výroku rozoznáva tri formy rozsudkov – rozsudok konečný, rozsudok čiastočný a rozsudok medzitýmny. Rozsudok konečný, ktorého výrok rieši celý predmet konania, vyjadruje sa kladne alebo záporne o celom žalobnom petite. Pri čiastočnom rozsudku sa rozhoduje iba o časti predmetu konania alebo obsah výroku sa vzťahuje k niektorému zo samostatných spoločníkov. Jeho povaha však vylučuje aplikáciu tohto ustanovenia, keď predmetom konania je nedeliteľné plnenie, alebo ide o nerozlučné procesné spoločenstvo (§ 91 ods. 2 O.s.p.), prípadne ak z hmotného práva vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. Ak je to účelné, môže súd vydať rozsudok s výrokom len o základe veci, tzv. rozsudok medzitýmny. Rozhodovanie v tejto forme rozsudku je obmedzené na situácie, keď je možné vo veci rozlišovať jej právny základ a výšku. Predpokladom vydania medzitýmneho rozsudku je zistenie skutkového stavu v takom rozsahu, ktorý umožní prijatie záveru o dôvodnosti základu uplatneného nároku.

V zmysle ustanovenia § 167 ods. 1 O.s.p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzatí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Okresný súd Košice II rozsudkom z 28. septembra 2007 č.k. 17 C 446/1993–405 žalobu v časti o zaplatenie 205 614,-- Sk zamietol (čiastočný rozsudok), vo zvyšnej časti uplatnený nárok čo do jeho základu považoval za dôvodný (medzitímny rozsudok) a jeho výšku vylúčil na samostatné konanie (uznesenie o vedení konania).

Odvolačí súd nepostupoval správne, ak vychádzal z toho, že odvolanie žalovaných smeruje len proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol nárok v prevyšujúcej časti vylúčený na samostatné konanie, na základe čoho nesprávne dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je neprípustné a preto ho odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Odvolačí súd opomenul, že odvolanie žalovaných smeruje aj proti výroku, ktorým súd prvého stupňa vyslovil, že nárok mimo jeho zamietajúcej časti čo do základu považuje za opodstatnený (medzitímny rozsudok).

Podľa ustanovenia § 201 veta prvá O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Odvolanie žalovaných smerujúce proti medzitímnemu rozsudku je prípustné. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo odvolanie v tejto časti prejednať; jeho odmietnutím nedošlo k preskúmaniu vecných odvolacích námietok a uvedeným postupom bolo odvolacie konanie zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Výskyt niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. zakladá v každom prípade prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v takto postihnutom konaní; zároveň je ale tiež samostatným dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie zrušiť, lebo takéto rozhodnutie nemožno považovať za správne. So zreteľom na túto vadu Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. apríla 2010

**JUDr. Vladimír Magura , v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská